komandeeris ta Tartu ühe kompanii ratsanikke, 78 meest, peamiselt poolakad, ooberst Fitinghofi rügemendist ooberst-leitnant Wolmer von Ungerni juhatusel, mis saabus Tartu juulikuu algul. Sajakonna draguniga samuti Tartu käsutatud ooberst-leitnant Toll hilines ega pääsenud enam linna. Peale loetletud jala- ja ratsaväelaste leidus Tartus veel 32 kahurväelast.

Regulaarvägede kõrval pidi Tartus formeeritama Liivimaa Maapäeva poolt lubatud talupoegadest ooberst Patkuli rügemendi kaks kompaniid. See kavatsus jäi aga teostamata, sest mõisad andsid kaugelt vähem mehi kui nõutav, ning needki olid enamikus Saare- ja Virumaalt pärit vabadikud, kes katsusid põgeneda esimesel võimalusel. Juuli alguseni saadud 88-st mehest olid vahepeal tervelt 45 jälle pagenud. Edaspidise pagemise vältimiseks oli Fleming palunud De la Gardielt luba mõned kinnipüütud põgenikud teistele hirmuks üles puua, kuid ei saanud kirjale vastust. Ülejäänud meestest saadeti 15 Kastre linnusesse.

Sellevastu õnnestus aga juuli lõpul moodustada linna põgenenud Tartumaa mõisade opmanitest ja muudest ametimeestest umbes 80-meheline kompanii, samuti pakkusid end abiks linna kaitsmisel mõned põgenikud-talupojad ja kümmekond Tartu üliõpilast, nende hulgas ka Adrian Virginius. Garnisonile lisanes sõjaliselt organiseeritud kodanikkond ja eeslinlased, kokku ligi 200 meest. Musketite puudusel oli osa eeslinlasi relvastatud piikidega.

Kokku ulatus Tartu kaitsjate arv ligi 800 meheni, kaasa arvatud haiged ja nõrgajõulised. Seejuures vajati aga kindluse tõhusaks kaitseks De la Gardie enda arvates vähemalt 1000 meest. Murettekitav oli samuti laskemoona küsimus. Püssirohtu oli kroonul 1. juulil tagavaraks 159 tsentnerit, kuid ainult 25 400 musketikuuli. Kahurikuulide kohta puuduvad andmed, kuid ka neid ei leidunud külluses. Osa neist tagavaradest kulus pealegi Kastre varustamiseks. Kodanikkond, kes oli kohustatud ise endale hankima relvad ja laskemoona, osutus samuti puudulikult varustatuks ning piiramise ajal oli Fleming sunnitud andma neile lisa riigi tagavaradest.

Parem oli lugu toitlusküsimusega, sest Flemingil oli õnnestunud luua linna viljatagavarasid, millest jätkus garnisoni ülalpidamiseks kauemaks ajaks. Liha saadi piiramise algul vaenlase kartusel linna aetud karjast. Heinte puudusel tuli aga enamik loomi peatselt tappa. Ka kroonu hobustele ei jätkunud heinu. Elanikest oli enamik end toidumoonaga hästi varustanud ning sai abistada neidki, kel puudus kätte tuli.

Ülaltoodu kokkuvõttes peab tunnistama, et Fleming oli teinud kõik, mis talle usaldatud kindluse kaitseseisukorda viimiseks antud olukorras

Tartu VI, lk. 212